

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКОГО ЗЕЛЕНОГО ТУРИЗМУ В УКРАЇНІ

*З.Я. Сенета,
інженер кафедри екологічної економіки
Національного лісотехнічного університету України*

На сьогоднішній день туризм відіграє важливу роль у формуванні економіки багатьох країн світу, а туристична діяльність на сучасному етапі розвитку суспільства стає однією з провідних та високоприбуткових галузей господарства. Останнім часом як окрема форма туризму та проведення дозвілля все активніше починає розвиватись сільський зелений туризм, що являє собою специфічну форму відпочинку, яка передбачає перебування туристів у сільській місцевості з розміщенням на відпочинок у будинку сільського господаря та включає в себе пішохідні та кінні прогулянки, екскурсії, полювання, рибальство, ознайомлення з місцевим побутом, національною кухнею, фольклорною творчістю, традиціями проведення народних свят та унікальними особливостями відповідної місцевості.

Певні складнощі у тлумаченні сутності дефініцій «сільський туризм», «сільський зелений туризм» та «екотуризм», зумовлені тим, що у різних нормативно-правових актах один і той же вид туризму подається по-різному. В Україні існує проект Закону України «Про сільський та сільський зелений туризм» (від 16.11.2004 р.) [1]. Але до цього часу він ще не прийнятий. Згідно проекту цього закону «сільський зелений туризм» – це відпочинковий вид сільського туризму, пов'язаний з перебуванням туристів у власному житловому будинку сільського господаря, окремому (гостевому) будинку або на території особистого селянського господарства. У цьому проекті також подано трактування понять екотуризму та сільського туризму.

Екотуризм – це вид сільського туризму, що передбачає відвідування туристами територій, що мають культурологічну, природничу та етнографічну цінність [1]. Сільський туризм – це відпочинковий вид туризму, який передбачає тимчасове перебування туристів у сільській місцевості (на селі) [1].

Зазначимо, що термін «сільський зелений туризм» був введений Спілкою сприяння розвитку сільського зеленого туризму в Україні, а суть його полягала не лише у проведенні відпочинку у сільській місцевості, а й у пізнанні, відновленні та збереженні природи.

Відродження сільських громад, їх подальший соціальний та економічний розвиток в Україні пов'язують з майбутньою індустрією сільського зеленого туризму. Наукові дослідження у цій сфері свідчать про хорошу можливість поповнення місцевих бюджетів, здатність забезпечити демографічну та економічну рентабельність у сільських місцевостях та вирішення їх соціально-економічних проблем.

Литвин І.В., розглядаючи особливості надання послуг сільського зеленого туризму в Україні, виявляє головні проблеми, що гальмують розвиток цього виду туризму, групуючи їх у три блоки: інституційний; фінансовий; організаційний [2, С. 84].

До інституційного блоку проблем розвитку сільського зеленого туризму можна віднести відсутність законодавчої бази, необхідної для чіткого регулювання діяльності, єдиних інститутів, які б займалися аналізуванням і прогнозуванням розвитку сільського зеленого туризму.

Організаційний блок проблем включає низьку інформаційну грамотність щодо можливостей розвитку нового виду туризму між потенційними суб'єктами сільського зеленого туризму, слабкі комунікації, відсутність чіткого поділу і категоризації садиб (агроосель), недостатню поінформованість населення як споживача нових туристичних послуг [2, С. 85].

Практична відсутність фінансової підтримки з боку держави, високі ставки за кредитами, відсутність пільг чи спрощеного оподаткування для суб'єктів сільського зеленого туризму віднесено до фінансового блоку проблем розвитку цієї сфери туризму [3].

Отже, для успішного розвитку сільського зеленого туризму у нашій державі, потрібна чітка державна політика та державне регулювання у цій сфері, упорядкування нормативно-правової бази шляхом прийняття Верховною Радою Закону «Про сільський та сільський зелений туризм», що забезпечить

сприятливе правове середовище для розвитку інноваційної діяльності у сфері сільського зеленого туризму, удосконалення інформаційного забезпечення туристичної діяльності в Україні шляхом створення загальнонаціональної мережі туристично-інформаційних центрів, що містила б дані по усіх агрооселях з різних регіонів України, створення розгалуженої системи інформаційно-рекламного забезпечення сільського зеленого туризму, ефективне міжнародне співробітництво України з країнами, що мають значний досвід ефективного ведення бізнесу у сфері сільського зеленого туризму. Важливою також є участь України в міжнародних туристичних організаціях та міжнародних програмах розвитку сільського зеленого туризму.

Розвиток сільського зеленого туризму – це ефективний шлях покращення економічної, екологічної і культурно-побутової ситуації у сільських населених пунктах, один з напрямків підвищення доходів сільських жителів, розвитку малого і середнього бізнесу у сільській місцевості, охорони природи, збереження національної, культурної та історичної спадщини. Сільські садиби у фірмовому та етнічному українському стилях – це не тільки додатковий потік іноземних туристів і значні доходи для власників сільських осель та їх родин, але й зростання туристичного іміджу України на міжнародному рівні.

Список використаних джерел

1. Про сільський та сільський зелений туризм: Проект Закону України від 23.11.2003 р. – № 4299. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?pf3516=4299&sk1=5
2. Литвин І.В. Проблеми та перспективи розвитку сільського зеленого туризму в регіоні / І.В. Литвин, М.О. Нек // Регіональна економіка. – 2013. – № 2. – С. 81-88.
3. Забарна Е.М. Особливості підприємницької активності в сфері «зеленого туризму» як складової розвитку сучасного регіону / Е.М. Забарна // Зб. наук. пр. «Економічні науки». – Серія «Облік і фінанси». – 2017. – Випуск 14 (53). – С. 90-98.